

DE FREULE EN DE FÜHRER

HET VERHAAL VAN UNITY MITFORD

MARJA COENRADIE

Marja Coenradie

De freule en de Führer

Het verhaal van Unity Mitford

Uitgeverij Omniboek

Hoofdstuk 1

Met haar vinger tekent Unity op de beslagen ruit van het Engelse Swinbrook House in Oxfordshire Valkyrie, een van de strijdgodinnen uit de Noorse mythologie. De grimmige doodsgodin die door de lucht vliegt op de rug van een hellehond en de slagvelden afstroopt op zoek naar gevallen helden. Alleen de dapperste gedode strijders worden meegenomen en opgenomen in het Walhalla. Het is of ze met de Valkyrie een zelfportret tekent, want in haar jonge leven heeft ze één ding geleerd: alles is voorbestemd. Het is een illusie te denken dat je daar invloed op hebt, dat je wellicht het tij kunt keren. In een vloeiende beweging tekent ze op de ruit ernaast uit de losse pols een swastika, het hakenkruis.

Het is allemaal begonnen voor haar geboorte, als vijfde kind van Lord Bertram Freeman-Mitford en zijn vrouw Sidney op 8 augustus 1914. Zij is nummertje vijf in het gezin dat zes meisjes en een jongen zou omvatten. Al vanaf het moment dat ze de leeftijd heeft om over haar conceptie en haar leven na te denken, weet ze dat ze is voorbestemd. Ze heeft gehoord dat ze verwekt is in het Canadese dorpje Swastika en dat haar grootvader, een fervent Richard Wagner-bewonderaar, erop stond dat ze als tweede naam Valkyrie zou krijgen, de Noorse strijdgodin uit de Wagner-opera *Die Walküre*.

Hoewel ze eigenlijk nooit in de spiegel kijkt, omdat ze niets om haar uiterlijk en kleding geeft, kan het toch geen toeval zijn dat haar zusters haar al jaren plagend een ‘ruige viking’ noemen. Met haar hand wrijft ze de ruit schoon onder de tekening en bekijkt het vage spiegelbeeld dat nu uit het niets tevoorschijn lijkt te komen. Wanneer ze goed kijkt, kan ze er zich wel iets

bij voorstellen. Met haar hand strijkt ze wild door het droge, sluike, vlasblonde haar dat nu alle kanten uit piekt. Daarbij heeft ze nu al de lichaamsvormen van een weelderige Walküre, groot, blond en ogen als blauw porselein. Ze heeft er geen behoefte aan te controleren of ze gelijk hebben. Maar eigenlijk weet ze zonder op onderzoek uit te gaan dat het zo is. Het wordt bevestigd door de voorliefde die ze steeds meer ontwikkelt voor haar idolen: Hitler, Mussolini en niet te vergeten heel dichtbij hier in Engeland, Mosley, de nieuwe vriend van haar zus Diana in zijn mooie zwarte overhemd. Ook hij is zomaar op haar pad gekomen en maakt haar bloednieuwsgierig wanneer hij haar in het voorbijgaan groet met 'Hail the fascist.'

Hoewel Diana nog getrouwd is met de waanzinnige rijke Bryan Guinness, zoon van de bierbrouwer en politicus Lord Moyn, kan ze zich wel voorstellen dat Diana vorig jaar helemaal verslingerd raakte aan de eveneens getrouwde Sir Oswald Mosley. Mosley is een dynamisch jong parlementslid en door premier Ramsey MacDonald van de Labourpartij aangewezen om het werkloosheidsprobleem aan te pakken, maar Mosley volgde zijn eigen koers. Na een conflict over het economisch beleid keerde hij de socialisten de rug toe en richtte zijn eigen partij op. Omdat hij niet het verwachte aantal stemmen behaalde, hervormde hij de partij naar het voorbeeld van het op het Europese vasteland bloeiende en groeiende fascisme. Zijn partij kreeg een nieuwe naam: de British Union of Fascists.

Momenteel hebben Diana en hij een verhouding, maar Diana heeft Unity al toevertrouwd dat ze haar man voor hem zal verlaten als ze daar ook maar enigszins de kans toe krijgt. Dit ondanks het feit dat ze twee kinderen heeft met Bryan. De ontmoetingen tussen Diana en Mosley vinden plaats in het diepste geheim. Ook al heeft Unity hem nog niet persoonlijk gesproken, ze vindt Mosley buitengewoon interessant en hij heeft, zonder dat hij het weet, door zijn enthousiaste groet en de verhalen van Diana bij haar een behoorlijke bodem gelegd voor haar fascistisch gedachtegoed.

In tegenstelling tot Diana heeft Unity Mosley overigens al een poosje ingeruild voor die andere held, Adolf Hitler in het verre Duitsland. En niet zonder reden. Ze voelt opnieuw de spanning in haar lichaam nu ze haar Duitse held binnen een paar dagen in levenden lijve zal aanschouwen als ze samen met Diana de Partijdag in Neurenberg zal bijwonen. Het is de eerste grote manifestatie sinds Hitler rijkskanselier is geworden. Ze heeft nu al gevoelsmatig een speciale binding met hem doordat ze zich de laatste weken behoorlijk in zijn activiteiten heeft verdiept. Geen krantenartikel slaat ze over en ze leest alles wat ze maar over hem te pakken kan krijgen. Nu droomt ze van een ontmoeting.

Pff, eigenlijk moet ze nu stoppen met dagdromen en gaan slapen, want ze staat aan de vooravond van wat weleens een voorbestemde ontmoeting kan worden. Ze stapt in bed en loopt alles nog een keer na in haar hoofd. Haar koffer staat klaar, haar kleding, de zwarte blouse, hangt in de badkamer aan een knaapje. Morgenvroeg zal ze met Diana afreizen naar Duitsland waar ze later in de week haar held Adolf Hitler zal zien. Het geeft haar zo veel opwinding dat het haar moeite zal kosten in slaap te komen. Ze is echt klaarwakker en overdenkt hoe dankbaar ze Diana is, dat ze haar als negentienjarig meisje de kans geeft haar idool van dichtbij te beluisteren en te zien.

De grote ronde maan, die in staat is om de golven van de zee het strand op te stuwen, maakt haar onrustig. Het feit dat ze Hitler nu eindelijk in het echt zal zien, hem zal horen spreken emotioneert haar. Toch zal ze straks een poging moeten doen om de slaap te vatten, wil ze morgenochtend fris aan de reis beginnen.

Met een ruk trekt ze een deken van het bed en slaat die om haar schouders. Ze rilt. Even kijkt ze van haar bed naar de muur aan de andere kant van de slaapkamer, die ze deelt met haar zus Jessica. Zelf heeft ze de muren behangen met hakenkruisen, vlaggen en foto's van haar fascistische idolen. Aan de andere kant, boven het bed van haar zus, is zo'n zelfde hommage zichtbaar, maar dan voor het communisme met hamers,

sikkels en foto's van Lenin. Op een tafeltje aan het voeteneind staat een borstbeeld van hem. Aan de muren mogen de tegenstellingen dan weliswaar groot zijn, toch kan ze het uitstekend vinden met Jessica. Ze noemen elkaar bij voorkeur Bobo en Boud en spreken tegen elkaar Boudeliaans. Hoewel hun jongste zusje Deborah er niet aan meedoet, is zij wel de enige die het als buitenstaander kan verstaan. Ze spraken het als kinderen al, maar nu ze wat ouder zijn, hebben ze er nog steeds schik in om zich op deze manier uit te drukken. Dat gaat dan zoiets als: 'Jung va ja leddra' oftewel 'bedankt voor je brief'. Ook voor hun ouders hebben de zussen een andere naam, zo werd hun moeder Muv en vader Farve.

De politieke tegenstellingen tussen haar en Jessica komen soms alleen tot uitdrukking wanneer ze discussiëren over de vraag of de een de ander zou doodschieten als ze daartoe een bevel zouden krijgen. Ze scheelt drie jaar met Jessica. Is het Jessica's onvrede met thuis dat er al jong een rode burgerrechtenactivist in haar school? In een vertrouwelijke bui heeft Jessica haar toevertrouwd dat ze het verschrikkelijk beklemmend vindt zoals zij worden opgevoed. Ze walgt van het sociale milieu waaruit zij voortkomen. Toen ze twaalf was had Jessica al een spaarrekening met een flink bedrag, zodat ze later zou kunnen weglopen wanneer dat nodig zou zijn. Hun beider extreme idolen hebben wel tot spanningen geleid bij hun ouders, maar hoewel zowel Diana, Jessica en zichzelf behoorlijk van de tongriem zijn gesneden, leiden hun gesprekken in het bijzijn van hun ouders toch nooit tot echt akelige debatten. Maar wel is duidelijk dat ze nooit tot elkaar zullen komen. Ondanks die constatering heeft ze sterk het gevoel dat ze als zusters toch veel om elkaar geven en een eenheid vormen binnen en buiten het Mitfordgezin.

Unity kijkt naar het bed naast haar. Bij het licht van de volle maan, die nu recht de gordijnloze slaapkamer in schijnt, is er een klein stukje van Jessica's haar te zien, net boven de rand van het witte laken en de dekens. Toen ze haar zus een paar uur geleden

vertelde dat ze morgen samen met Diana naar Duitsland gaat, werd ze woedend. Jessica kleepte zich met wilde gebaren uit en gooide haar schoenen woest haar kant op. Ze miste haar op een haar na. Vervolgens deed Jessica het licht op de slaapkamer uit en kroop met haar rug naar haar toe diep onder de dekens, zodat er van een gesprek geen sprake meer kon zijn. Het doet Unity pijn dat ze op deze manier afscheid van elkaar moeten nemen. Soms is Jessica ondoorgrondelijk. Misschien heeft ze iets verkeerd gezegd. Ze weet niet wat, maar het kan, want de grens tussen links en rechts ligt gevoelig. Of is het een soort jaloezie, dat Jessica niet in de gelegenheid wordt gesteld om even het saaie Swinbrook te verlaten.

Toen Unity geboren werd, woonden haar ouders op landgoed Batsford Park met een heus Tudorkasteel. Toen het later werd verkocht, verhuisde het gezin naar Asthall Manor, een heerlijk oord om er als kind te spelen. Wat haar betreft waren ze daar blijven wonen. Uiteindelijk kwamen ze terecht in Swinbrook House.

Ze grinnikt hardop. Volgens haar zus Jessica houdt het huis het midden tussen een internaat en een kazerne, of misschien is het wel een gekkenhuis. Ze waren er als kinderen geen van allen van gecharmeerd, maar daar was zoals gewoonlijk weinig aandacht voor. Het adellijke echtpaar Redesdale was zelfs voor Engelse begrippen vrij excentriek. Dat is eigenlijk het enige wat haar aan haar ouders bevalt, omdat zij en haar zussen ook niet bepaald de rechte paadjes bewandelen. Het houdt de verveling buiten de deur. Er is hier altijd wel iets wat de gemoederen bezighoudt. Tot het uitbreken van de Eerste Wereldoorlog staken Muv en Farve doorgemoedereerd om de twee jaar de Atlantische Oceaan over naar Canada, om op een aangekocht stuk grond een aantal maanden naar goud te zoeken. Iets wat altijd weer uitliep op een deceptie.

Muv kent ze niet als de meest vrolijke moeder. Ze stuurde hen vroeger niet naar school, omdat Farve een tijdlang geloofde

dat kinderen nooit gecorrigeerd mogen worden of zelfs maar belerend mogen worden toegesproken, althans door vreemden. Zelf ging hij zich er menigmaal aan te buiten. Muv onderwees tot Unity's ongenoegen de jonge freules zelf, daarna werden Nancy, Pamela, Thomas, Diana, Unity, Jessica en Deborah doodleuk aan een gouvernante toevertrouwd en werden ook de lessen overgedragen.

'Mijn kinderen mogen mij niet meer kosten dan dat de kippenfokkerij oplevert,' zei haar moeder dikwijls. Omdat Muv het meende, vond Unity het destijds ook wel weer grappig, al drong ze er voor zichzelf op aan dat ze wel naar school mocht. Daar was ze uniek in, en omdat ze op het landgoed niet te houden was, mocht ze naar een kostschool. Maar uiteindelijk hield Unity het er nooit erg lang uit. Ze herinnert zich weer het satanisch plezier dat ze destijds op kostschool had. Opvallen en choqueren, daar was ze in die tijd dagelijks op uit en ook goed in. Al die aandacht voelde zalig!

Haar moedwillig onaangepaste manieren deden de directeuren menigmaal het voorhoofd fronsen, zeker wanneer zij haar muizen of rat in de klas losliet of met een ringslang in haar tas rondliep – die ze ook af en toe zijn vrijheid gaf door hem om haar nek te hangen. Ze kon goed tekenen en nam tijdens de les de vrijheid zich bij de, toch wel heel serieuze, opdracht 'teken de Hof van Eden' vrijelijk buiten de geijkte paden te begeven. Adam en Eva in verschillende standjes onder de appelboom nam een flink aantal schetsboekbladen in beslag, die bij het snel doorbladeren een levendige film toonden. Daarmee werd duidelijk waarom het stel met gezwinde spoed de Hof had moeten verlaten. De docent, nieuwsgierig waar zij zich zo ijverig mee bezighield, was gechoqueerd over de kunstzinnige oprispingen. En het schokte hem des te meer, omdat ze van adellijke afkomst was. Maar paste het niet gewoon in de belevingswereld van een opgroeiende jonge vrouw dat ze haar seksuele fantasieën openlijk en zonder ook maar een greintje gêne aan het tekenpapier toevertrouwde? Ze heeft weleens gedacht dat daar wel heel erg

hysterisch op haar werd gereageerd. Nadat het was gebeurd had ze er nog met de docent over willen spreken, maar hij gaf haar geen kans. Als ze vervolgens opnieuw Swinbrook House weer voor een tijdje onveilig maakte met haar bijzondere gedrag, werd er tijdens etentjes en feestjes door buitenstaanders naar de reden gevraagd dat ze weer thuis was. Of ze misschien van kostschool was gestuurd? Het grappige was dat haar moeder bij zo'n vraag nimmer verblikte of verbloosde. Ze kon het wel waarderen dat Muv dan heel afgemeten vroeg: 'Eraf gestuurd? Denkt u nu heus dat mijn dochter van kostschool is gestuurd? Hoe kunt u dit in hemelsnaam denken? Mijn dochter is gewoon gevraagd de school te verlaten.'

Een van Unity's kenmerken was haar sarcasme. Haar vader had last van woede-uitbarstingen, hetgeen hem volgens de zusjes Mitford zeker twee kunstgebitten per jaar kostte.

Toen een van de dure vriendjes eens een foto van de complete familie wilde maken, werd dit door de freules dan ook ten stelligste afgeraden. Een grimmig kijkende moeder, een geïrriteerde vader en kinderen met boze gezichten waren niet direct het beeld dat de fotograaf zou willen inlijsten, laat staan voor het nageslacht bewaren.

Zo leefde ieder zijn eigen leven op Swinbrook. Dat maakt het ook wel weer bijzonder aangenaam en gemakkelijk. Het staat daarbij vast dat niemand van hen zich ook maar iets gelegen liet liggen aan hun wat vreemde opvoeding en zich door niets of niemand liet belemmeren in hun verdere ontplooiing. Uiteindelijk zijn ze allemaal goed terechtgekomen, al kleven daar voor een buitenstaander wel bijzondere verhalen aan.

Ze groeiden op in een kille omgeving en in een zeer gereserveerde familiesfeer. Volgens Nancy, haar oudste zus, is hun moeder abnormaal afstandelijk, hetgeen ze wel kan onderschrijven. Haar vader is helemaal een vreemde. Een van zijn favoriete bezigheden was zijn twee jongste dochters, Jessica en Deborah, te laten achtervolgen door zijn bloedhonden. Hoe verzin je het? Spannend, maar bizar als ze er nu aan terugdenkt. Ze zullen

ongetwijfeld onder die rare fratsen hebben geleden, al kan ze er weinig gevoel bij naar boven halen. Maar het mag duidelijk zijn dat ze er zich op hun beurt ook weer niet door hebben laten intimideren. Integendeel! Al was het wel reuze g^{ên}nant dat haar vader nooit erg gastvrij was en dat op een bijzondere manier kenbaar maakte. Toen ze eens logés hadden, maakte hij hen wakker door in de vroege ochtend met zijn zweep op de oprit ferme klappen te produceren, zodat uiteindelijk niemand meer de slaap kon vatten. Vaak genoten ze ook wel van de vreemde situaties die er binnen de relatie met hun ouders ontstonden. Is bij hun ouders het glas altijd halfleeg, dat geldt niet voor de jonge generatie freules en hun broer, die op de bovenverdieping van Swinbrook met eigen personeel bivakkeren.

‘Wij hebben eigenlijk allemaal zo onze eigen specialiteiten,’ mompelt Unity hardop.

In gedachten hoort ze de wat zeurderige stem van Muv: ‘Wanneer er opruiende en sensationele stukken in de kranten worden gepubliceerd en daarbij wordt verondersteld dat het hier zeker weer om de dochters van een Lord gaat, dan weet ik het wel weer over wie ze het hebben. Het gaat altijd weer om jullie.’

Voor Unity voelde die opmerking trouwens als een heus compliment. Wanneer er niet over je wordt gesproken, dat zou pas erg zijn, dan besta je immers niet! Maar inderdaad kleeft het aan hun allemaal. Haar oudste zus Nancy is al lang getrouwd en het huis uit, maar choqueeerde iedereen met de twee boeken die ze publiceerde. Zelf heeft ze de boeken niet gelezen, maar volgens Diana heeft Nancy in haar boeken behoorlijk afgerekend met de opvoeding die ze van hun ouders hebben gekregen. Blijkbaar heeft het haar ook opgelucht om te melden dat ze er vroeger plezier in had haar zusters en broer te treiteren en te pijnigen. Unity zal er te jong voor zijn geweest, want ze heeft er weinig van meegekregen. Aan de andere kant heeft ze niet bepaald een tere ziel, dus misschien is het wel totaal aan haar voorbijgegaan. Van het hele stel vindt ze zichzelf nog het meest mentaal weerbaar. In dat rare hoongelach van Nancy zit

een zekere wreedheid, maar het heeft haar eerlijk gezegd altijd weinig gedaan.

Wanneer ze echter voor zichzelf op moesten komen, stonden de Mitfordsisters er gek genoeg allemaal, zij aan zij. Daarbij is hun broer Tom nog de verstandigste, hij maakt geen onderscheid tussen welke zus dan ook. Hij waait gewoon met elke wind mee, waardoor hij voor zichzelf problemen, als die er al zijn, buiten de deur weet te houden. Allemaal nemen ze Tom weleens voor iets in vertrouwen, in de wetenschap dat hij het ook voor zich houdt en hen niet tegen elkaar uitspeelt, zoals zijzelf wel bij een opwindend geheim deden.

Ze draait haar kussen nog eens om. Bijna tevreden overdenkt ze hoe haar leven er nu uitziet. Zijn zij, de Mitfordsisters, niet heel erg bevoordeeld? Beschermd opgegroeid in een deftige omgeving, en zelfs een enkele keer voorgesteld aan het hof. Jonge vrouwen die de kans krijgen deel te nemen aan jachtpartijen, bals en voor de meest aantrekkelijke feesten worden uitgenodigd. Soms verkeren ze door hun positie in de hoogste Engelse kringen.

Ondanks de beurskrach van 1929, speelt geld bij de adel in het Engelse Oxfordshire nog steeds niet echt een rol. De adel kent een bevoorrechte positie in Groot-Brittannië en beleeft haar hoge, gecultiveerde levensstijl in relatie tot een sterk standsbewustzijn. Het gaat in hoge mate om adellijke titels, hoge ambten, grootgrondbezit, en zetels in het Britse Hogerhuis. Groot-Brittannië zelf kampt met een verslechterde economie en een grote werkloosheid. Regeringen houden meestal maar kort stand en worstelen met de hardnekkige economische crisis en de daarmee gepaard gaande angst voor maatschappelijke instabiliteit. Maar op Swinbrook House merkt niemand daar wat van.

Op Tom na misschien gedragen ze zich allemaal heel natuurlijk en ongedwongen binnen het elitaire systeem. Allemaal hebben ze een enorm zelfvertrouwen in hun doen en laten, onverwoestbaar zelfs. Ja dat zijn ze, onverwoestbaar.

Zelf voelt Unity zich heel duidelijk een Walküre, die hopelijk

ooit nog eens in de buurt van de Führer zal cirkelen, zich in stijl zal kleden en hem als een volwassen Engelse lady zal laten zien wat ze in het verlengde van zijn gedachtegoed in huis heeft. Nu ze zo over alles nadenkt, wil ze zich aan hem presenteren als een enthousiaste volgeling op wie hij in de toekomst kan bouwen. Ze zal haar netwerk aanboren om de betrekkingen tussen Engeland en Duitsland te optimaliseren en hem van advies dienen.

Unity geeuwt. Ze bedenkt dat het niet gek is dat ze muziek de meest indrukwekkende manier vindt om haar gedachten en gevoelens tot leven te wekken. Haar ideologieën komen haar tot in de fijnste details voor de geest bij stampende marsmuziek of de intentie waarmee Richard Wagner zijn opera *Die Walküre* opvoert. Dramatische scènes, waarin ze duidelijk registreert waar de componist aangeeft dat alles op aarde door de goden wordt gedirigeerd. Een soldaat kan denken dat hij zijn tegenstander heeft overwonnen, maar dat kan slechts doordat hij tijdens zijn dappere strijd hulp van de goden krijgt. Walküren strijden zelf niet, zij bedienen de helden in het Walhalla en zijn de boodschappers tijdens de ‘ragnarok’, de spannende eindstrijd. Nu ze het zo overdenkt, is het wel een rol die haar past. Zolang de Walküren maar maagd blijven, zijn ze onsterfelijk en onkwetsbaar. Dat is niet voor bangeriken of slapjanussen, die kunnen de onderwereld zo wel bereiken, maar zij die sterk zijn en de lusten kunnen weerstaan, zijn de echte Valkyries naast de overwinnende strijder.

Tussen slapen en waken vraagt ze zich nog wel even af of ze de kleding die in de badkamer hangt morgen wel kan aantrekken. Ze is trots op de partijkleding van de Britse fascist, zoals haar zwarte blouse en het insigne. Misschien moet ze de blouse in haar koffer meenemen en moet ze zich kleden als een aantrekkelijke blonde freule die iets van haar stand en afkomst heeft hoog te houden. Ze zal wel merken waarmee ze haar Führer kan behagen. Het is nog maar het begin van de weg die ze zich heeft voorgenomen te bewandelen. Als de slaap haar eindelijk te pakken heeft, droomt ze van een onneembare

en onoverwinnelijke alliantie tussen de Heerser der Zeeën en de Heer van de Aarde, het land van haar geboorte en het land van haar held.

Meer nog dan haar zuster is ze laaiend enthousiast en haar mond staat niet stil over wat ze in Neurenberg zien en horen. ‘Die sfeer, zijn toespraken, zijn beloften, het is om nooit te vergeten! Vanaf het eerste moment dat ik hem zag, wist ik dat er niemand was die ik liever zou ontmoeten.’

Beiden genieten die dagen van het grote feest. Gezeten tussen de duizenden gasten op de hoofdtribune worden ze meegevoerd door Hitlers vastberaden geest. Er zijn fotografen die de Engelse delegatie vastleggen op de gevoelige plaat. Unity heeft de foto te pakken gekregen waarop ze als enige Engelse vrouw is gekiekt in een tweedpak, met een zwart shirt en met haar gehandschoende hand omhoog.

Ze heeft bewondering voor de manier waarop haar zus deze reis heeft voorbereid. Bij niemand minder dan de jonge Otto von Bismarck heeft ze een aanbevelingsbrief weten te versieren. Op aanraden van Diana heeft ze zich net als zij behoorlijk opgesteld. Ze is het niet gewend, maar voor het goede doel moet je iets overhebben. Op weg naar Hotel Deutscher Hof worden ze opgevangen door de heer Hanfstaengl. Tot hun verbijstering is hij juist niet te spreken over hun uitvoerige make-up. ‘Jullie zijn knap genoeg zonder,’ is zijn oordeel, ‘dit gaat echt te ver hier in Duitsland.’ Geschrokken ontdoen Unity en Diana zich in het hotel snel van hun make-up en lipstick.

‘Eigenlijk heb ik helemaal geen zin om naar die vent te luisteren!’ roept Unity terwijl ze de lippenstift alle kanten op veegt en ze eruit begint te zien alsof ze jam heeft gegeten. ‘Wie denkt hij wel dat hij is? Allemachtig!’ roept ze als ze in de spiegel het resultaat bekijkt.

Diana is duidelijk gehoorzamer. ‘Doe nu maar wat er van je gevraagd wordt, anders heb je kans dat ons hele plannetje in duigen valt. Je bent anders ook niet direct van de lippenstift.’ Ze

kijkt opzij en ziet het potsierlijke clownsgezicht van haar zus. Met een stukje toiletpapier begint ze haar gezicht af te veegen. ‘Weet je, je lijkt nu wel een klein kind!’

‘Als je niet ophoudt, zoek ik zo meteen de Führer op met deze clownskop!’ roept Unity, ‘dan zal hij mij zeker voor altijd onthouden.’

Diana reageert niet en haalt uit haar toilettas een crème. ‘Hier, smeren, je ziet er niet uit. Opschieten nu, want Hitler is volgens mij in dit hotel. Dan kunnen we kijken of we hem kunnen vinden om hem te spreken.’ Diana wil haar missie niet verstoord zien door haar recalcitrante zus. Op de gang wijst Diana naar een groepje mensen dat de weg naar de trap verspert. ‘Hierheen!’

Maar wanneer ze het trappenhuis proberen te bereiken, worden ze weggestuurd door Hitlers plaatsvervanger Rudolf Hess. Het bezorgt hun beiden een diepe teleurstelling. Hoewel ze maar liefst drie keer Hitler in het openbaar hebben bewonderd, heeft vooral Unity er verdriet van dat het hun niet is gelukt hem persoonlijk de hand te schudden. Samen met de andere leden van de officiële BUF-organisatie hebben ze goede plaatsen om de voorbij marcherende colonnes te bewonderen. Vanuit de verte probeert ze de aandacht te trekken van een fotograaf en geeft hem haar adres. ‘Misschien kun je de foto daarheen sturen?’ Hij flirt met haar en zegt dat hij de foto zelf graag komt brengen wanneer hij bij haar mag overnachten. Na afloop wandelen ze door de straten en geven ze veel geld uit aan souvenirs. Pakjes speelkaarten met op de achterzijde en op het doosje het portret van Hitler: het *Führer Quartett*.

‘Ach, kijk hier, een doosje met tinnen soldaatjes, SA’ers in bonte kleuren met vaandels en hakenkruisvlaggen,’ roep Unity verrukt uit bij het zien van de verschillende doosjes. ‘Zo kun je een heel leger opbouwen.’

Diana droomt intussen van een romantische kerst met Mosley en koopt alvast glimmende kerstballen met een hakenkruis erop. Ze twijfelt nog over de standaard voor de kerstboom, die een hakenkruisvormige voet heeft. ‘Te veel gesjouw nu!’ besluit ze.

Maar ze laat hem met pijn in haar hart staan. Grote reclameborden met het portret van Hitler sieren de etalages met de slogan van Hitler: *Wie de jeugd voor zich gewonnen heeft, beheerst de toekomst.*

EEN MEESLEPEND DRAMA TEGEN DE ACHTERGROND VAN DE TWEEDE WERELDOORLOG

Unity Valkyrie Mitford is een van de zes Engelse adellijke Mitfordzussen. Ze groeit op in grote landhuizen en geniet een vrije opvoeding. Zoals meer Britse aristocraten in die tijd wordt ze een vurig bewonderaar van de nationaalsocialisten. Ze raakt geobsedeerd door Adolf Hitler en voelt zich voorbestemd om met hem te zijn.

In 1933 besluit ze te verhuizen naar München, vergezeld door haar grote zwarte dog Rebell, een tamme rat en een stel witte muizen. Ze gaat Duits studeren en grijpt elke kans aan om Hitler te ontmoeten. Al snel wordt hun band persoonlijker en beleven ze intieme momenten samen. Ondertussen wordt de relatie tussen Engeland en Duitsland echter steeds grimmiger. Het uitbreken van de oorlog drijft Unity uiteindelijk tot een afschuwelijke wanhoopsdaad.

Marja Coenradie is schrijver en journalist. Haar brede historische interesse brengt haar geregeld op het spoor van vrouwen met een bijzonder verhaal. In *De freule en de Führer* ontvouwt ze op levendige wijze het waargebeurde verhaal van de relatie tussen Unity Mitford en Adolf Hitler.

Uitgeverij Omniboek

WWW.OMNIBOEK.NL

NUR 680
ISBN 978 94 0191 675 2

9 789401 916752